

El 29 d'octubre de 2013 Mario Conde impartia una conferència a Palma titulada "Espanya com a problema". L'organitzador de l'acte era l'ultradretà i anticatalanista Círculo Balear. Durant la intervenció l'ex-banquer lloà Mallorca, el seu paisatge, la seva gent, el clima... i se'n declarà "un enamorat". Com sempre feia en ocasions semblants. Si bé en aquell moment ja només l'extrema dreta mallorquina el convidava a esdeveniments per l'estil, tan sols dos anys abans encara era fàcil veure'l i escoltar-lo en actes públics organitzats per gent de la dreta més moderada, relacionada amb el PP. De fet, la seva presència pública a Mallorca havia estat contínua des de molts anys abans.

Una d'aquestes ocasions fou quan va fer el pregó de festes de Caimari, petita localitat de la serra de Tramuntana, l'estiu de 2009, durant el qual, en un català perfecte, explicà la seva relació amb Mallorca: s'inicià als 25 anys, quan començà a visitar-la després d'haver-se casat amb la seva primera esposa, Lourdes Arroyo; i des d'aleshores "sempre que he pogut he vingut", fins al punt que ja se sentia "mallorquí" i "no foraster" perquè "qui malgrat haver nascut a Mallorca no estima la seva terra i no la respecta no és mallorquí i en canvi qui l'estima i la respecta, hagi nascut on hagi nascut, és mallorquí". Unes paraules que motivaren un encès d'aplaudiment dels assistents.

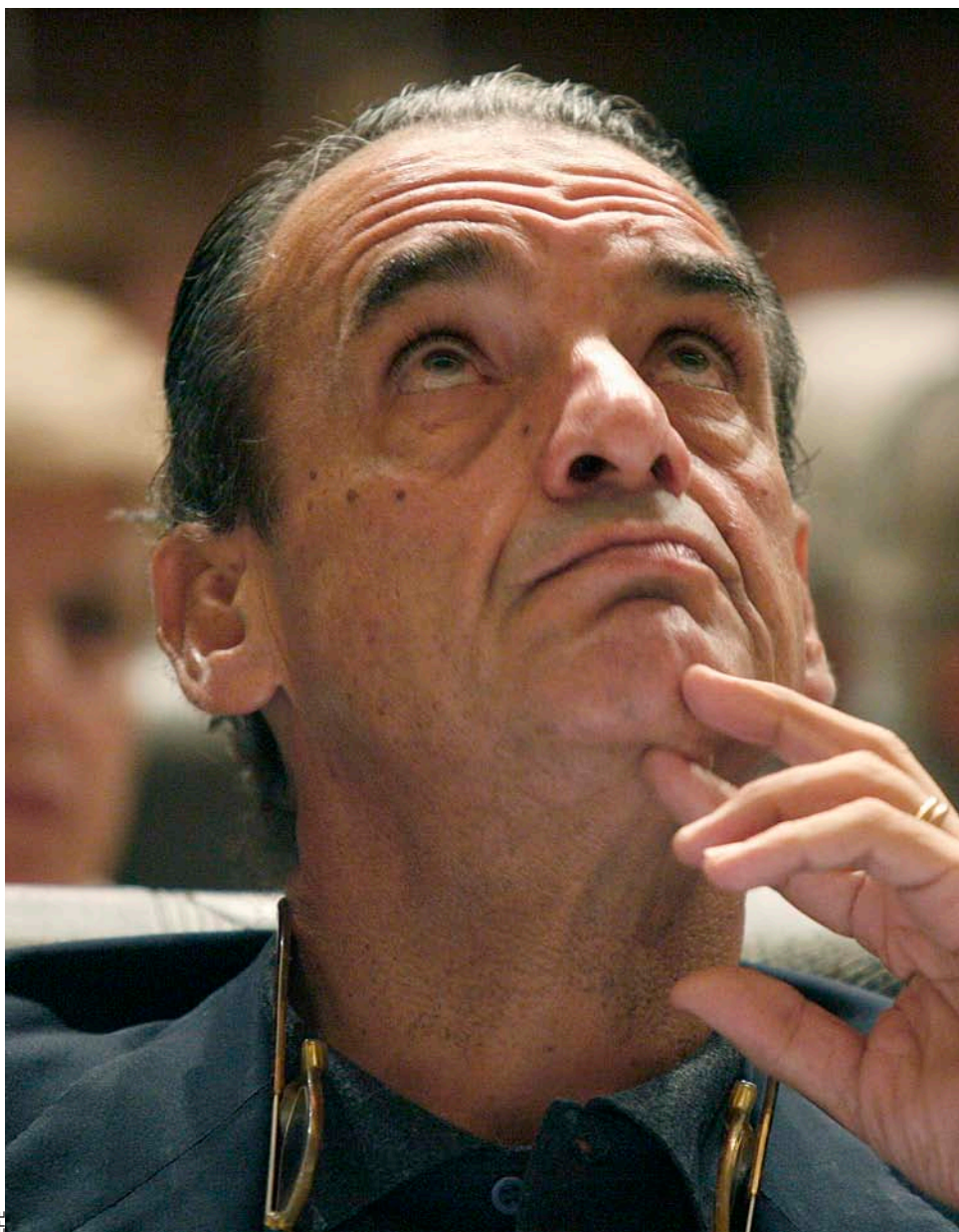
De l'estreta relació de Conde amb l'illa en dona testimoni també la pàgina web de la Fundació Civil, creada per ell, de la qual aquest setmanari ha pogut consultar parcialment l'agenda pública de l'ex-banquer d'alguns anys, durant tots els quals tenia previst algun acte a Mallorca. Per exemple, el primer semestre de 2009 en va fer tres, un a Palma i dos a pobles. Aquesta activitat encara es mantenia amb la mateixa intensitat el 2011: l'agost d'aquell any va fer una conferència a l'ajuntament d'Inca per la qual l'entitat organitzadora cobrà gairebé 6.000 euros –no consta si ell rebé diners o no–, majoritàriament aportats pel Govern balear presidit per José Ramón Bauzá.

En aquells moments ja era un delinqüent que havia passat prop de cinc anys a la presó, entre 2002 i 2006, dels vint als quals fou condemnat pel cas Banesto. No obstant, gaudia encara d'un gran predicament entre les classes socials dretanes

La connexió mallorquina de Conde

Mario Conde és un enamorat de Mallorca, on feia conferències, pregons de festes de poble... i on té una possessió que ha estat clau en la seva detenció.

Reportatge de Miquel Payeras

mallorquines. S'havia reconvertit en una mena d'intel·lectual de la dreta menys còmoda amb la jerarquia del PP, en autor d'obres que ell assegura que tingueren gran èxit de venda –entre d'altres: *Memorias de un preso*, *Los días de gloria*, *El Sistema*, *La hora de la sociedad civil...*–, en un pseudofilòsof de la felicitat orientalista –el 2009 publicà un impagable llibre pretesament de filosofia taoista titulat *La palabra y el Tao*– i, cada cop més, en un contertulià d'Intereconomía. Com a far que volia ser per a un sector de la dreta arribà a fundar un partit, Sociedad Civil

y Democracia, destinat a “regenerar” la vida pública espanyola. Talment.

La seva deriva cada vegada més intensa cap a la ultradreta a partir de 2011 l'allunyà dels entorns moderats del PP mallorquí. El 2013 ja no consten invitacions a fer pregons ni conferències enlloc que no sigui el comentat acte que organitzà l'anticatalanista Círculo Balear.

Can Poleta

En el moment d'aquesta referida conferència ja quedaven enrere els anys de l'esplendor de Conde a Mallorca. Tot i així, continuava passant temporades a la possessió de Can Poleta, a Pollença, on en els bons temps havia rebut empresaris, polítics i no pocs periodistes.

Can Poleta són quatre finques situades al nord de l'illa, al municipi de Pollença, farcides de marges i oliveres centenàries, que el sogre del banquer adquirí tot d'una després que la seva filla Lourdes Arroyo es casés amb el futur banquer d'èxit. Era l'any 1973 i Conde ja feia un any que havia aprovat les oposicions a l'Advocacia de l'Estat, amb la nota més alta de la història d'aquestes proves. La possessió passà a Lourdes quan son pare morí, el 1982, i des d'aleshores el matrimoni Conde-Arroyo no deixà mai de gaudir-hi de llargues temporades. Era el seu “refugi meravellós devora la mar” i la seva primera dona “l'estimava més que qualsevol altre lloc”, recordava, emocionat, en el pregó referit.

Hi ha amors que maten, i d'altres que com a mínim deuen portar a la presó. Que és justament el que li ha passat a Conde amb Can Poleta: l'obsessió per mantenir la propietat ha permès detenir-lo novament. Quan esclatà el cas Banesto i el banquer fou condemnat a vint anys de presó, no volgué perdre la tan estimada finca. Aleshores, segons la interlocutòria del jutge instructor del cas que ara l'ha enviat novament a la penitenciària, Santiago Pedraz, construí un complex entramat de societats pantalla, compravendes fictícies i lloguers falsos per continuar gaudir de la preuada propietat mallorquina. I ho aconseguí durant més de dues dècades. Fins que finalment la justícia ha tret de Can Poleta el fil que ha permès acusar-lo novament de greus delictes i engarjolar-lo preventivament sense fiança.

Ja el 2012 uns primers informes de la Unitat de Delictes Econòmics i Fiscals alertaren la fiscalia i la justícia que

l'ex-banquer feia maniobres estranyes per conservar la finca. S'hi assegurava que, malgrat que formalment no era el propietari, a la pràctica en mantenia el control absolut. Així ho recull ara la interlocutòria de Pedraz que assegura que creà a Luxemburg la societat GI Beiteiligung SA, la qual adquirí el 9 d'abril de 2002 Can Poleta a Apolo de Inversiones y Servicios SL, que també és, com l'altra, una societat instrumental de l'exbanquer. La compravenda efectuada per valor de 600.000 euros, que és una xifra ridícula, no debades qualsevol valoració a la baixa no baixa dels 9 milions, alertà del probable blanqueig de diners que estava portant a terme el famós delinqüent. Per intentar encara disfressar-ho més, el pagament es va efectuar a una tercera societat, Dexia Banque Internationale, que era propietària de la pràctica totalitat de les accions de GI Beteiligung. I per si mancava res, a pesar de la venda, diu el magistrat en la seva interlocutòria, Conde i la seva família “continuaren gaudint de la finca” a través d'un lloguer que Lourdes Arroyo pagava anualment –72.000 euros– fins a la seva mort (2007), després de la qual ningú es recordà de mantenir el pagament malgrat que Conde i la família encara hi passaren temporades quan volien. I això indica clarament qui n'era el propietari real.

CONDE ERA MOLT ESTIMAT PER UN SECTOR DE LA DRETA MALLORQUINA

A partir d'aquests pagaments i d'altres, tots domiciliats en un compte d'una sucursal bancària a Pollença del qual era titular Lourdes Arroyo, la investigació judicial pogué establir la relació entre les empreses pantalla de Conde a l'estranger i la possessió mallorquina. A la mort de Lourdes es feren ingressos a la mateixa sucursal, en un altre compte obert per la filla del matrimoni –també detinguda–, per fer front a les despeses que generava Can Poleta. Quan arribà un altre ingrés de més de 600.000 euros sense la justificació suficient i el banc ho posà en coneixement de la justícia, la investigació estirà el fil i el destí de Conde quedà segellat. •